

nüüd Karja ma peält ärrajooksnud. Mihkelkäis ühhes kohtas, mis temmale woõras olli ja otsis hoost woõra Karja ma peäle, siis tulli temma wasto üks weike tüdruk, kannel wagen käes olli, mis ta omma käe la rettikfoga olli finni katnud. Mihkel teretas tedda, ja küsis: kuhho ta ni nobbeste tahtis minna? Lase ma lähhen! ütles ta, pean ruttama, ennego se leem külmaks saab, mis ma ühhe wanna wabbanikko naesele wiin, kes mitte kaugest siit ommas majas haige maas on. Oh! kui wägga wõttab ta ennast kül rõmustada, ma arwan et ta ommeti ihhaidab süa, et agga temma jallad haiged on. Mul on ka plaastrid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui ma eile omma isäaa liinas olin, ja sedda kül omma ennese rahha eest, mis ma omma esimese paari sukade eest olin sanud, neid olin ma isje, omma tasko willast keddranud ja kuddunud. Ma tahhan nüüd sedda plaastrid selle waese naesele narifoga

peäle woida, ja temma jallade peäle panna, ja temma peab sedda leent söma, siis wõttab ta mind tannada, agga digusse polest peaks ta mo emma tannama, sest mo kaldis emma andis mulle willo ja leent, ja saatis mulle sedda rõõmo, et ma woin teist aidada ja rõmustada. — — Menda juttustas ta ikka peäle Mihkliga käies, kunni nemmad haige wabbanikko naese maja ukse ette said.

Mihkel läks ka sisse ja näggi seal ühte naest, kelle jallad täis hawad ollid, mis pissoke Häddi suure holega plaastri nartfadega finni pannit. Kui ta sedda olli teinud, siis ta wõttis rettiko wagna peält ärra ja pallus haiget, et ta wõttaks süa. Se hakkas tedda tannama, agga Häddi olli jubba nobbeste uksest wälja läinud, ja ei tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal taskugo sedda selle hea lapsese ütles haige naese, ilma temmata ma peaksin kül nälga ja haigusse pärrast ärranõrkuma, agga pe